A Gyurcsány-kormány tulajdonképpen úgy járt, mint összes elődje, mint valamennyi szovjet, leninista, sztalinista és később gulyáskommunista kormány: születése pillanatában megbukott – és mégis fennmaradt. Ez a huszadik és most már a huszonegyedik század legnagyobb rejtélye, a történelem legnagyobb újdonsága, a Nagy Kivétel. Az élet, a történelem örök háborújának vastörvénye, hogy a faj fennmaradásának erősebb képviselője, a terjeszkedésnek és az élettér bővítésének következetesebb vagy ravaszabb uralkodója, a legkomolyabb kaszt, az alkalmasabb, a jobb, az erősebb felülre kerül, s még ha időlegesen vereségek is érik, felül marad, mert nem joga van rá, hanem mert ő teremti a jogot, a törvényt. A nép harci szolidaritását csak ez a hiteles erő szervezheti. A kommunisták és a liberális kommunisták esetében ez fordítva van: a nép önfeladását szervezik meg és ezen keresztül uralkodnak. Tudatában vannak alkalmatlanságuknak és ezért a társadalmat döntésre képtelenné teszik.

A kommunisták és most már a szociálliberálisok az életet megszervezni nem tudják. Alattuk összeszűkül az élettér, a nép nemcsak velük szemben, hanem idegenekkel szemben is alávetettségbe kerül, ők semmilyen tekintetben nem jobbak azoknál, akiket forradalomnak álcázott, hazudott puccsokban leváltanak, anarchiákkal szétzilálnak, esztelen gyilkolásban, vagy demokráciának álcázott választásokon legyőznek, nincsenek is használható terveik, elképzeléseik, nincs szakértelmük, nem jobb katonák és nem képzettebb elmék és mégis, fellépésük első pillanatában bebizonyosodó alkalmatlanságuk ellenére rendszerük, kormányuk fennmarad. Idő-vel aztán még azt a képességet is megszerzik, hogy rossz, összeomló rendszerüket megreformálják, ezzel hosszabbítva meg saját uralkodásukat.

A Gyurcsány-kormányról hivatalba lé-pésének, eskütételének pillanatában kiderült, hogy halvány fogalma sincs, mit kezdjen a magyar állammal, a rendszerrel, a gazdasággal és a kultúrával. A kormányt egy inszeminátori tudású blogíró vezeti. (Az inszeminátor az a ménesalkalmazott, aki a csődör illetékes szervét a nemzés aktusakor bepászítja, hogy a fogamzás teljesüljön.) Kormányában, az egy Szilvásyt kivéve, még így is ő a legnagyobb fej, pontosabban a többiek, a kormányba bevett orvosok, politikusok, jogászok elismerik, hogy a blogíró a fej, s dicsérik kórusban. Szilvásy más eset. Ő a nagy túlélő, és széles körű ismeretekkel rendelkezik minden előző kormány viselt dolgairól. Nincs olyan maffia, amelyről nem rendelkezik belső adatokkal. Nélkülözhetetlen. Ő nemcsak azt mondja meg a blogíró-insze-minátornak, mint amit Horn Gyula hódolt el neki a jelölő kongresszuson: „jól csinálod, Feri!” – az ember szinte látta a karámot, a kifutót, felhorkanó csődört –, hanem Szilvásynak arra is van bátorsága, hogy kimondja: „nem jól fogod, Feri, vaskézzel kell.” – És akkor Feri vaskézzel.

Mindez azonban nemcsak tréfás, hanem tragikus is. Semmi esélye sincs ugyanis, hogy ez a bepászító kormány megbukjon, eltűnjön. A társadalom elégedetlen, de mozdulatlan. Egyes kormányhoz közelálló véleményformálók szerint a nép csak puffog, és később már még puffogni sem fog, mert megszokja a nyomort. Más hasonszőrűek szerint azért nincs nagyobb elégedetlenség, mert mindenki tudta, hogy ennek kell következnie. Pontosan az ellenkezőjét ígérték ugyan, de mégis mindenki tudta, hogy reformokat kell bevezetni és a reformok megszorításokat jelentenek. Azt még nem mondják, hogy mindenki önként és dalolva vállalja a saját magát illető megszorításokat, de ennek is eljön az ideje. Lesznek felajánlások, Gyurcsány- és Apró-műszakok, Kóka-hetek, amikor őkelme tüntetően nem vált öltönyt egy hétig, bár kétszáz van neki, és ugyanabban a ruhában vezeti a helikopterét, mint amiben a kormányülésről késik el. Minden lesz. Az elszegényedett falvak, amikor földjüket már az utolsó ölig eladták, népviseletbe öltözve fogadják az új földesurat vagy földesurakat és egyöntetűen beiratkoznak egy holokausztagadás-ellenes tanfolyamra. Vállalva a tandíjfizetési

kötelezettségeket. És ha elfogy az erdő és gáz sem lesz, vagy nem tudják megfizetni, felaprítják a kopjafákat. Mert mindent el lehet képzelni a nemzeti önfeladásnak ebben a közegében, amiben élünk.
Ha valahol van, hát itt van a kommunisták és liberálisok bukást követő folytonos fennmaradásának titka. A nemzeti önfeladásban, amelyet ők fejlesztenek ki. Ez az egy, amihez jobban értenek mindenkinél. Avagy hogyan tudja elérni ez az inszeminátor-blogíró kormány, hogy egy olyan tisztes, ősz társaság, mint a Nemzeti Kör, amelynek átlagéletkora messze hetven fölött van, és amelynek minden tagja személyes tapasztalatokkal rendelkezik a kommunista-liberális hatalommegragadási és -megtartási technikák mibenlétéről, éppen most adjon ki egy nyilatkozatot Orbán Viktor kétségtelen hibáiról, amikor az inszeminátor éppen bepászít?
Mivel nem mindenki ismerheti a Népszabadságban közreadott nyilatkozatot, amely egyébként magát a Kört is megosztja, röviden ismertetem a lényegét. A Nemzeti Kör azt mondja, hogy Orbán azért vesztett, mert nem volt elég mérsékelt, mert a radikalizmussal kacérkodott és a vereségből le kell vonnia a következtetéseit. A jövőben semmi radikalizmust nem engedhet meg magának. Mert az nem európai. Hozzá kell tenni, hogy ennek a társulatnak oroszlánrésze volt Orbán kormányra segítésében. Orbán 1998-ban „kormányváltásnál többet, rendszerváltásnál kevesebbet” jelszóval és programmal került hatalomra. Ezt a programot a radikális gondolkodású magyar értelmiség és a nép is kevesellte, elsősorban a MIÉP, amely akkor bekerült az Országgyűlésbe és követelte az elmaradt rendszerváltás végrehajtását, a privatizáció felülvizsgálatát, a külföldi tőkéhez való alárendelt viszony megszüntetését, a bankok túlhatalmának letörését. Ezt Orbán nem hajtotta végre, amit tett, az csak látszatintézkedések sorozata volt, pótcselekvés-bajnokság. 2002-es vereségének ez is oka lehetett. A nép többet várt tőle. A Nemzeti Kör azonban nem erről beszél, hanem éppen ellenkezőleg, még a pótcselekvéseket is sokallja.
Ez megdöbbentő. Valahol ebben van a szociálliberális fennmaradás titka. Gyurcsány és az a nemzetközi tőke, amely letarol itt mindent, váratlan segítséget kap onnan, ahonnan éppen az ellenállás megszervezésének kellene szétáradnia. Ez tulajdonképpen az egész magyar élet alapkérdése. Az elmaradt, félrefutott rendszerváltás óta nincs tragikusabb terhelésű magyar kérdés. Ezt, ha valakiknek, ezeknek a nagy öregeknek kellene tudniuk. Emlékezzünk csak: mekkora radikalizmus volt a Nyugat győztes részében, Amerikában és az akkor még vele szövetséges sztalini rendszerben akkor, amikor a legyőzött, porig bombázott, szétvert Németország és Magyarország rendszerét kellett megváltoztatni és vele egész Európáét? Kérlelhetetlen, halálos, nürnbergi per kegyetlenségű, Magyarországon népbírósági kegyetlenségű volt ez a radikalizmus. A legyőzött rendszer embereit felakasztotta, bebörtönözte, száműzte, kizárta a politikai életből, semmit nem hagyott meg a régi rendszerből, új pártokat teremtett, mindent újra kezdett. Tudta, hogy másként nem lehet. Amikor a hidegháború véget ért, s megnyílt a lehetősége a szovjet rendszer lebontásának, senki nem követelt nürnbergi radikalizmust, halálos ítéleteket, de nagytakarítást igen. Az a belátás, hogy a halálnak az az aratása, amelyik a második világháborút követte, nem ismétlődhet meg, s nem lehet népeket, népcsoportokat, pártok százezres és milliós tagságát felelőssé tenni, bebörtönözni egy hoszszú korszak rossz, emberellenes politikája miatt, minden demokratikus és radikális gondolkodású ember, csoport, rendszerváltó tényező által elfogadott tétel volt. De nem ez történt. Nemcsak kommunisták, párttitkárok, sortüzet vezénylők és végrehajtók akasztása maradt el, hanem kezükben maradt, sőt meg is erősödött a hatalom. A régi rendszer átváltotta a hatalmát gazdasági és médiahatalommá, pozícióban maradt, Magyarországon már

a második négy évben kormányra került, és azóta olyan félelmetes erővel szervezi újjá magát, hogy most már a Rákosi-féle parancsuralom és végletes központosítás is lazán szerepel a tervei között. Vagyis bebizonyosodott, hogy egy célszerű, a valóság elemeiből, a nép életbevágó szükségleteiből kiinduló, a helyzetet megoldó radikalizmus nélkül a nemzet megmaradása és függetlensége nem küzdhető ki. A hatalommal egy fordulóponthoz elérkezve nem lehet játszani. Mindig van egy pillanat, amikor nincs és nem lehet osztozkodás. Mert mindig az az erősebb, bármennyire rossz is a rendszere, aki belül van, akinek az eszközök feletti rendelkezés a kezében van, aki a személyeket ismeri és kinevezi. Ezt a pillanatot Antall József játszotta el. Orbán Viktort egy választási vereség után, ame-lyért kétségtelenül felelősséget visel, arra inteni, hogy folytassa következetesebben Antall önfeladó, megalkuvó politikáját, egyszerűen árulás. Nem politika, hanem nyálcsorgásos tejbepapizás.
Mert Orbánnak, ha tisztességes önmagához és nemzete sorsához, most szembe kell néznie azzal, hogy az Antall és az általa is elkövetett hiba azon az úton, amelyen eddig járt, jóvátehetetlen. Ez azt jelenti, hogy azok között a koordináták között, azok között a paktumos feltételek és mindent a nemzetközi, zsidó elit számára biztosító feltételek között, a parlamenti játszadozás feltételei között, amelyek mostanra kialakultak, és ennek az inszeminátor-kormánynak a fennmaradását is szavatolják, a magyarság elpusztul. Innentől kezdve világos, hogy egy ilyen választási rendszerben, egy ilyen médiahelyzetben, amiben vagyunk, élünk, vegetálunk, olyan változás, olyan kormányra kerülés nem érhető el, amelyik a magyar megmaradást szavatolja, a földet megőrzi a talpunk alatt. Innen kezdve bizonyos, kétségtelen, hogy forradalmi újrakezdést kell megkísérelni, előkészíteni és megszervezni. Bizonyos, hogy radikalizmus kell. Valamit el kell vágni, valamit ki kell zárni, valamit meg kell tenni, mert elpusztulunk, hamarabb, mint gondolnánk.
A radikalizmus nem önmagában való rossz dolog, ahogyan ma beállítják. A radikalizmus a korszakváltás eseti megoldása, célfegyvere. Az egyszeri megoldás és nem a tartós kormányzás módszere. Ha tartós kormányzássá válik, mint Hitler és Sztalin esetében, akkor elképzelhetetlen pusztítást okoz. Magyarországot különösképpen nem lehet tartósan radikális kormányzás alatt tartani, s ezt senki nem is akarja és nem is akarta. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy egy pillanatban nem kell átütő radikalizmussal cselekedni és mindent szovjetest, minden nemzetellenest elvágni, minden olyan politikát és minden olyan hatalmat lehetetlenné tenni, amelyik a nemzet megmaradásának, élettere betöltésének útjában áll. Ez kétszerkettő.
A jó tanács a Nemzeti Kör részéről tehát az lett volna: most megbuktál, elvesztetted a választást, ez jó alkalom arra, hogy mindent átgondolj és kezdd el a szervezkedést egy döntő ütközetre. Ennek a döntő ütközetnek kétségtelenül bizonytalan a kimenetele. Az Európai Unió, amelybe a megalkuvások sorozataként, Orbán felelős közreműködésével is, ennyire előnytelen feltételek között mentünk bele, nem engedélyezi azt a radikalizmust, ezt a forradalmat. Most tehát nehezebb, de nincs más út. A jó tanács az lett volna: készülj, hibáid megbocsáthatók, ha harcra szervezkedel, mert már nincs más megoldás a magyarság számára, csak az ellenállás, a kitörés a gyűrűből.
A radikális megoldásnak, a valamilyen új formájú forradalomnak a következő alapkérdések megoldására kell irányulnia: a médiumhelyzet, a hazudozás és a nép félrevezetésének a rendszere nem maradhat fenn, az oktatás és képzés, a nép tudatlanságban tartása nem folytatható, fel kell építeni a saját felemelkedés, a nemzeti-népi alapú felemelkedés rendszerét, a ma-gyar pénz felett a magyar nép rendelkezhet, csak arra lehet pénzt, adót fordítani, ami a megmaradást szolgálja, és ezért a külföldi tőkéhez való viszonyt, az alávetettség rendszerét erőszakosan meg kell változtatni, a földet meg kell tartani, és a demokrácia alapelemeit, az

önkormányzatokat nem szabad hagyni lebontani.
Ehhez ezt a inszeminátor-kormányt el kell kergetni, új banktörvényt kell alkotni, a bankokat roppant keményen meg kell adóztatni a külföldi tőkével együtt, és a hazudozó média intézményeit, stúdióit szét kell kergetni. Függetlenül attól, kinek-minek a tulajdonában vannak. Ez né-pi forradalom, amit azonban a nép már elöregedvén nem tud elkezdeni sem, tehát felülről kell megszervezni. Elő kell készíteni, példát kell mutatni az engedetlenségben. Ha most a nagy öregek Orbánt arra biztatják, hogy legyen még simulékonyabb és készüljön a középvonal menti bakugrásokkal, jobbra-balra riszálásokkal egy következő választásra, akkor ezek az öregurak nagyon rosszat tanácsolnak. Kiestek az időből? Vagy félnek valamitől?
Ne féljenek, kedves nagy öregek! Lesz kényelmes öregotthon, az új forradalom nem fogja büntetni a radikalizmus elcsámcsogóit, pipa is finom dohányokkal és sok táblabírós anekdota, sőt tejbepapi is. Orbánt pedig akkor kell leváltani és esetleg ugyanebbe az otthonba beutalni, ha ezt az ideiglenes, egyszeri radikalizmust nem kezdi el megszervezni, ha továbbra is azon mesterkedik, hogy kiüsse és elvegye a szavazóit azoknak, akik ennek a megváltó radikalizmusnak a szószólói.
A megváltó elhatározást nem lehet a végletekig halogatni.